

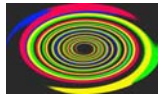
ELIÚ

SIGNES

Mentre desfeia camí per anar, novament, a l'Illa del pescador, uns núvols amenaçaven pluja. L'aire era fred. Una mica atordit, veient el cel enfosquit, eren gairebé les quatre de la tarda, va girar cua amb la barca i se'n va anar a fer una becaina, sota l'aixopluc de l'arbre que hi havia a la placeta rodona davant de la seva cabana.

El dia, mig esquinçat de Sol, l'havia deixat un xic mandrós. Intentava fer balanç del diàleg amb la seva estrella convençut que era un diàleg real, i no una cabòria, altrament no el recordaria. S'abraçava al somni apedaçant tot el que li quedava dispers en la imaginació. Sense esforçar-se, anava bevent glops d'aigua i mossegava un tros de formatge, mentre mirava el cel i els núvols. I va adormir-se i va tornar a somiar. Aquesta vegada en uns ocells.

Un batec d'ales. Era un batec d'ales prop del llac. De sobte, una tirallonga d'ocells s'apropà fent-li alçar els ulls sorpresos. El varen deixar força glaçat. Mai havia vist tants ocells junts i eren diferents dels que sovintejaven per la seva Illa. Els seus ocells l'havien acostumat a un batec d'ales amb ritme obert a l'aire, en canvi, aquests eren una presència estranya i sorprenent, tenien les plomes d'aiguamarina cobrint el cos envellutat, lluent, brillant i el bec gruixut, punxegut. La cua timonera era molt llarga, blava i enlluernava mentre s'agrupaven en remolí dibuixant cercles en espiral amb colors blaus, grocs, verds, magrana, lila ... expandint una lluminària de colors segons anaven girant amb perfecte harmonia.

- Què fan? quin signe més estrany?. Va pensar Eliú.

Va fixar-se que el bec era d'un blaumarí que lluia conjuntat amb un cercle en el coll, també blaumarí. Els va veure dempeus sobre una roca, tots junts, sense deixar de fer aquell signe estrany. Més tard, els va veure redreçant el tors i movent-se dins d'un corrent d'aire confonent-se entre els núvols.

- Aleshores no són orenetes, ni gavines perquè aquestes tenen la cua curta i són blanques amb una mica de color gris, tirant a plata, a les ales. Va dir-se a sí mateix, estirant els braços mandrosos, els ulls clucs i el cap recolzat sobre un feix d'herba tendre. I seguia el somni.

Just quan pujava a la barca, els ocells d'aiguamarina, varen fer un gir sobtat posant-se al bell mig de l'estany, una petita depressió de massa d'aigua, barrant-li el pas. Ara la barca no podia anar ni endavant ni endarrere. Semblava un anacoreta involuntari envoltat d'aigua i d'ocells d'una bellesa misteriosa que, amb estil dissimulat, anaven i venien, girant i girant i pintant el cel de color vermell, taronja, groc...

Un sotrac sec el va despertar. Amb parsimònia, per no fer soroll, pensant encara amb els ocells, va aixecar-se allisant-se els cabells rinxolats i, passant-se les mans per la cara, es preguntava el per què dels desgavells que estava vivint. Buscava, en les crestes de la mar, en la llunyania de l'horitzó on gairebé tot s'oblida de ser, fins i tot la cosa més significada, buscava, doncs, l'ocell de bec de mar, el seu ocell, excel·lent volador, veure'l seria un descans perquè significaria que no somiava.

- Potser sí que és un somni nou, diferent?. A veure què diu el pescador perquè tinc un embolic força seriós amb somnis que no entenc.

Com si l'empaitessin, portant la frisança de saber, va enfilarse a la barca. Amb les presses no va tenir en compte que només tenia un rem. El silenci del capvespre li feia sentir una solitud dolça envoltada d'aigua acolorida de blau, volia afanyar-se per arribar a l'Illa del pescador. Al mateix temps, els somnis l'hi havien deixat tot un paisatge de sensacions. Però, li faltava un rem i no podia corre massa. Tot plegat, va fer que amb enginy en fabricqués un de rem amb herba seca, i una canya. L'entusiasme, potser fins i tot, la tossuda presa, van ajudar a que Eliú arribés a l'Illa del pescador.

- Pescador, has vist mai ocells blaus amb bec gruixut i de color blaumarí?

- Sí, són els pica-soques...

Va dir l'home una mica malhumorat perquè estava mirant com l'olla bullia i hi volia tirar les mongetes abans que sobreixis per damunt dels fogons. Li feia mandra haver de netejar doncs, era perdre el temps per dedicar-se a pescar l'escorredís cavall marí i, amb tantes Illes diverses que envoltaven la seva, quan es feia fosc, l'home sovint es trobava perdut en mig de la mar. Tot hi haver individualitzat la seva Illa amb característiques diferents, divisant-t'hi petxines, llaços de colors i altres andròmines, alhora, li costava orientar-se per combatre els horitzons del mar i retrobar la seva cabana de sostre de canyes envellutades de verd.

- Pica-soques?. Va dir Eliú una mica girat d'esquena tot ensumant l'olor de l'olla.

- M'has dit que tenien el bec llarg, no?.

- No, el bec curt i gruixut i de color blaumarí .

- I...punxegut...?

- Sí, sí, però...molt petit...

- Els ocells són molts sociables, saps, Eliú?. Segurament que et volien dir alguna cosa, però ves a saber què.

- Saps? Això em depassa –digué Eliú tot moix -. Entre l'estel misteriós que fa dies que no el puc veure enlloc i els ocells d'avui, tot plegat m'ha deixat inquiet, intranquil.

- Escolta, Eliú. Portes a la butxaca alguna fulla verda de la teva illa?

Eliú se'l va mirar amb la boca oberta i el cap enterbolit. Què vol dir ara amb això de la fulla verda?, va dir-se a sí mateix. Mare meva, quina home més estrany, va pensar. Però cansat com estava de remar i remar amb tanta dificultat, no va voler insistir i es va treure de la butxaca, amb calma, una fulla verdosa, lluminosa i brillant. L'home la va agafar i mirant-se-la amb lentitud, va començar a assajar tot un ritual de gestos.

- I ara què fas, pescador?

- Psssss...calla...no em distreguis. Veus aquesta fulla?. Fixa-se't que és plana i fina, d'un verd maragda molt viu, brillant, com el color verd d'alguns ulls, el color del raïm, de la boa i d'algunes aus. Fixa-t'hi bé en aquesta fulla, què més en podem dir?. La portes a la butxaca dia rere dia i no sabies que ella també et parla, igual que l'estrella, que els ocells. Té forma de cor. Mira-te-la.

L'home va estendre la fulla sobre el palmell de la ma d'Eliú resseguint amb els dits la forma del cor de la fulla.

Després, va dibuixar a terra el signe dels ocells sense saber gairebé quin dels dos dibuixos era el que més s'aprovava a la descripció que havia fet Eliú, mentre se'l mirava de reüll, fent-se el distret, però posant tot l'encant de la mirada en les imatges que anaven surtint conduït per la intuïció.

Va girar-se per buscar un tros de paper on hi havia escrit una espècie de resum, a corre cuita, del somni de l'estel. Al adonar-se que Eliú es fixava amb les figures que ell havia dibuixat i al veure'l tan capficat, intentant descobrir-hi quelcom més enllà d'un mateix, se'n va anar per no fer la guitza.

Un cop a la cuina, l'olla ja havia vessat tota l'aigua i estava com una carmanyola arrugada. Aleshores, va agafar de la prestatgeria un pot i sense pensar-s'ho gaire, va tornar a començar la bullidera ara amb cigrons, deixant que Eliú en tragués missatges de les imatges que ell, home enfilat d'anys, no li eren inconegudes. Això pensava quan el cap d'una estona ressona la veu d'Eliú.

- Escolta pescador, vinc aquí amb tu per desxifrar el diàleg amb l'estrella i el signe dels ocells; ara vols que, a més a més, em capfiqui amb les fulles, que endevini el significat de la seva forma. Al capdavall, ja tot m'enterboleix i, és més, crec que tot plegat és un trencaclosques.

- Sí, de fet, és força estrany, noi, i el repte per entendre l'estrella, els ocells i la fulla maragda en forma de cor que duïes a la butxaca, és un desafiament insòlit.

- Ja ho pots ben dir, pescador.

- Jo també tinc un problema saps?- va dir l'home amb un peu dins de la cabana -, no puc pescar de cap manera el cavall marí d'un verd grogós. L'he vist, també, en somnis en un blavós fons del mar.

Eliú va quedar sorprès que el pescador tingués somnis on hi sortien els colors que ell també somiava, el verd, el blau, el groc... quina estranya coincidència. El cas és que ara, potser podrien desvetllar junts els misteriosos somnis i, tal dit, tal fet, Eliú va proposar-li d'enllaçar-los. Però com?.

El pescador era un bon pescador de mar, però poc donat a xerrar massa.

Quan a trencar d'alba s'ajuntava, anys enrere, amb altres pescadors bora la mar, ell cantava, xiulava, mirava el Sol mariner puntejant el dia.

- Molt més abans que tu arribessis, Eliú, jo ja pescava enfilat en la meva barca i em gronxava amb les ones. T'ho dic perquè jo només vull pescar. Em fan nosa els somnis. Torna demà passat, de matinada.

I sense dir res més, de pressa, se'n va anar a dins la cabana. Va agafar la flauta fent-ne sortir un refilet de notes regant l'aire i omplint l'illa de sons. Les seves cançons eren les de sempre però, a Eliú cada vegada li semblaven diferents.

Amb els ulls clucs, assegut en una cadira de fusta, la gorra mig encastada i els peus nusos, va deixar la flauta. La barba blanca lluia en mig del capvespre groguenc. Semblava que mastegues un malson. Però, no. Va mirar a Eliú que estava quiet i dret en mig de la porta de la cabana, sense saber què fer, si marxar o quedar-se.

- Què no m'has escoltat bé?, torna demà passat abans de l'alba que puguem veure la brillantor de Venus, l'estel del matí, i en cas que no et vagi bé, deixat caure per aquí poc després de la posta del Sol perquè puguem veure Venus, l'estel de la tarda.

Ara sí que Eliú estava força atabalat. No entenia pas res, a la fi, la bellesa de l'instant amb el pescador li va semblar tan vulnerable que va decidir marxar per no trencar el fràgil encant.

© Carme Mas i Soler
Agost 2010

Font imatges: Viquipèdia